

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΙΜΟΝ ΝΤΕ ΜΠΟΒΟΥΑΡ

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ: Σιμόν Ντε Μποβουάρ (Simone De Beauvoir)

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ: Παρίσι, 9 Ιανουαρίου 1908 – 14 Απριλίου 1986

ΧΩΡΑ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ: Γαλλία

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: 20ος αιώνας

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Η Σιμόν γεννήθηκε σε μια οικογένεια της ανώτερης μεσαίας τάξης, αλλά λόγω της πτώχευσης του παππού της αναγκάζεται να ζήσει μια ζωή γεμάτη στερήσεις. Από νεαρή ηλικία ονειρεύεται να γίνει συγγραφέας, γι' αυτό διαβάζει και σπουδάζει. Ακολουθώντας τα λαμπρά μονοπάτια της φιλοσοφίας, αρχίζει να δημοσιεύει τα πρώτα της κείμενα και γίνεται διάσημη και σημαντική συγγραφέας και φιλόσοφος. Η Σιμόν αναδεικνύεται επίσης σπουδαία υπέρμαχος των δικαιωμάτων των γυναικών.

ΛΕΞΕΙΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ: συγγραφέας, φιλόσοφος, φεμινίστρια, δικαιώματα, γυναίκες

ΕΙΔΟΣ: βιογραφία

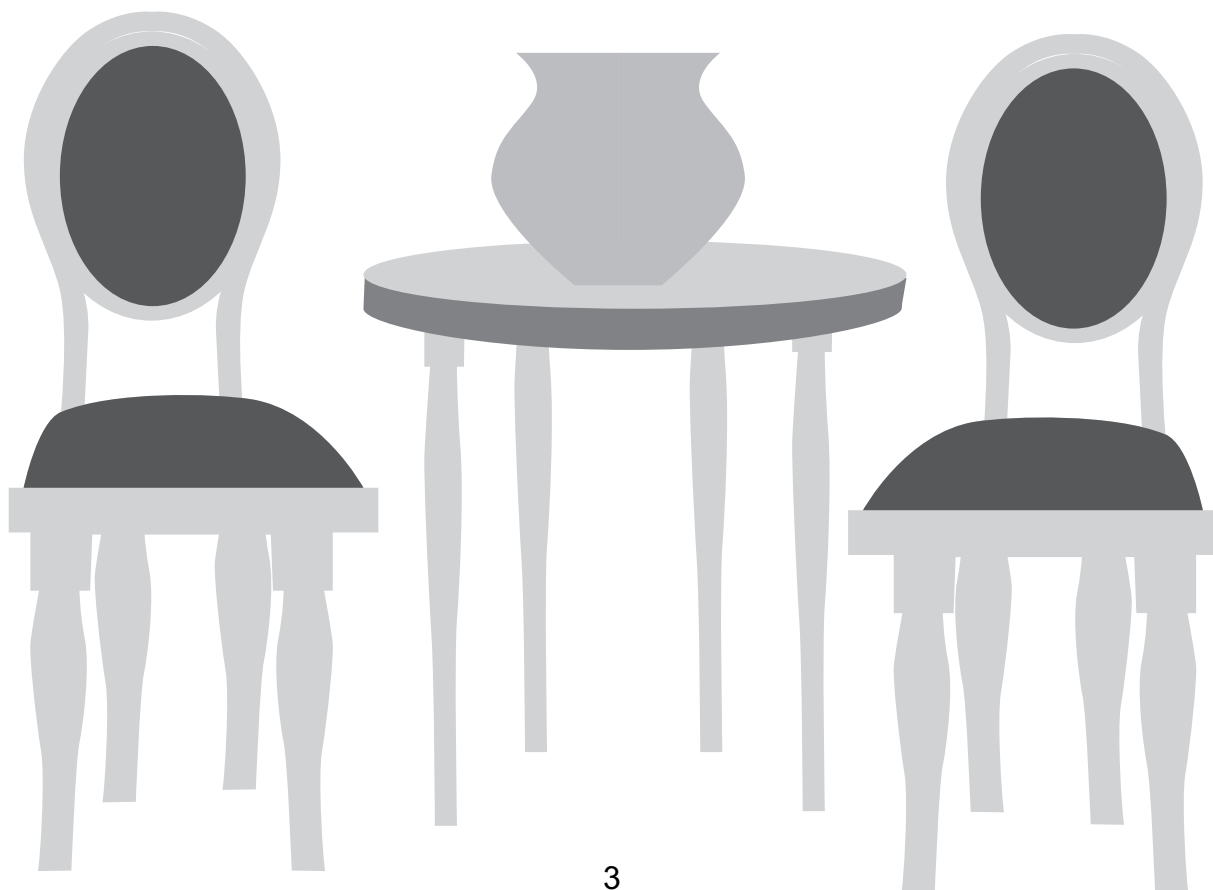
ΗΛΙΚΙΑ: 9 - 10 ετών

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Barbara Lachi

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αυτή η ιστορία είναι εμπνευσμένη από την αυτοβιογραφία της Σιμόν ντε Μποβουάρ «Απομνημονεύματα μιας υπάκουης κόρης».

ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

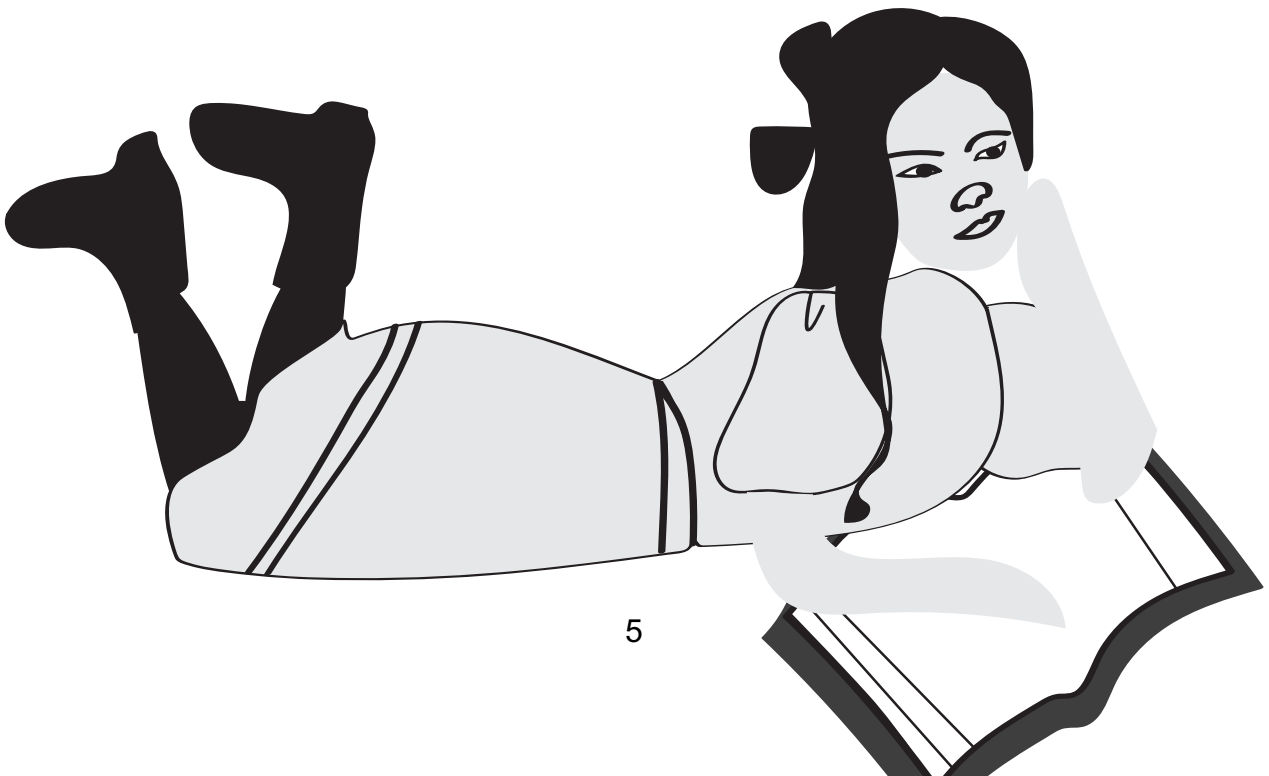
Μια κρύα μέρα του Ιανουαρίου, στις τέσσερις το πρωί, σε ένα δωμάτιο με λευκά λακαρισμένα έπιπλα που έβλεπε στη λεωφόρο Ρασπαίγ, έναν δρόμο γεμάτο κομψά κτίρια, γεννήθηκε η μικρή Σιμόν. Τα πάντα στο σπίτι ήταν τακτοποιημένα και επίπλωση ήταν ιδιαίτερα προσεγμένη. Οι πόρτες ήταν διακοσμημένες με κόκκινα μπροκάρ υφάσματα, χρώμα που είχε επιλεγεί και για το χαλί και για τις βελούδινες κουρτίνες στο γραφείο του πατέρα της, όπου η Σιμόν κρυβόταν συχνά. Τη φρόντιζε η νταντά Λουσί. Τα πρώτα παιδικά της χρόνια πέρασαν ευτυχισμένα. Η Σιμόν ήταν πάντα χαρούμενη, ασφαλής, περιποιημένη και τίποτα δεν της έλειπε. Λίγα χρόνια αργότερα, μοιράστηκε τη ζωή της και την οικογενειακή αγάπη με τη νέα της σύντροφο στο παιχνίδι, τη μικρή της αδελφή Πουπέτ.

Ανάμεσα στα καπέλα από φτερά στρουθοκαμήλου της μητέρας της και τα ψάθινα καπέλα του πατέρα της, ανάμεσα στις μακρινές εκδρομές και την έναρξη των σχολικών μαθημάτων σε ένα Παρίσι που άλλαζε μπροστά στα παιδικά της μάτια, η Σιμόν μεγάλωνε γαλήνια, εισπράττοντας αγάπη. Ήταν το επίκεντρο της προσοχής, σαν ένας μικρός λαμπερός ήλιος. Ξαπλωμένη στο κόκκινο χαλί, μπροστά απ' τη μεγάλη βιβλιοθήκη, διάβαζε τα παιδικά βιβλία που είχε δανειστεί από την οικογενειακή βιβλιοθήκη. Ανακάλυψε τα παραμύθια του Περρώ κι εκείνα της Μαντάμ ντ' Ωλνουά, του Ιούλιου Βερν και των αδελφών Γκριμ.

Τα βιβλία την έκαναν να δει έναν κόσμο που ήταν πιο ευρύς και πιο άγριος από τον ασφαλή και καθησυχαστικό κόσμο που υπήρχε μέσα από τους τοίχους του σπιτιού της. Τα καταβρόχθιζε το ένα μετά το άλλο. Ήταν τόσο γοητευτικά και όμορφα που άρχισε να σκέφτεται τις δικές της παραλλαγές. Τροποποιούσε την πλοκή τους και έγραφε η ίδια μικρές ιστορίες, τις οποίες μετέπειτα τις αντέγραφε η θεία της σε ένα κίτρινο τετράδιο, χρησιμοποιώντας ιδιαίτερα προσεγμένη κι εντυπωσιακή καλλιγραφία. Το βράδυ τις διάβαζαν στο σαλόνι μαζί με όλη την οικογένεια που συγκεντρωνόταν για να απολαύσει και να επαινέσει το ταλέντο της Σιμόν.

Ωστόσο, η εξορία από αυτόν τον μικρό επίγειο παράδεισο, στον οποίο η Σιμόν είχε ζήσει τα πρώτα χρόνια της ζωής της, πλησίαζε. Πρώτα, ήρθε ο πόλεμος και μαζί του ήρθαν και οι περιορισμοί: δεν υπήρχε πια καλό φαγητό, ούτε κάρβουνο για να ζεσταθεί, ενώ οι σειρήνες που ηχούσαν συνεχώς, προαναγγέλλοντας τους βομβαρδισμούς, ήταν ένας πραγματικός εφιάλτης. Λίγο αργότερα, η πτώχευση του παππού της, από τον οποίο εξαρτιόταν ολόκληρη η περιουσία της οικογένειας, παρέσυρε μαζί της όλους τους οικογενειακούς πόρους...

Η Σιμόν λοιπόν είδε τον παράδεισο των παιδικών της χρόνων να εξαφανίζεται και να μοιάζει ήδη τόσο μακρινός, καθώς η οικογένειά της αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το όμορφο σπίτι της για ένα μικρό και ταπεινό διαμέρισμα, στο οποίο δεν υπήρχε ούτε μπάνιο, ούτε τρεχούμενο νερό, ούτε θέρμανση. Οι συνήθειές τους άλλαξαν, ωστόσο οι κανόνες των γονιών τους παρέμειναν οι ίδιοι. Φορούσαν τα ίδια ρούχα μέχρι να φθαρούν τελείως και τα χρήματα που ξόδευαν, τα σημείωνε προσεκτικά η μητέρα τους σε ένα μεγάλο μαύρο βιβλίο. Η Σιμόν και η Πουπέτ φαντάζονταν τους εαυτούς τους ως ναυαγούς που περιπλανιούνταν, ως εξερευνητές που είχαν χαθεί σε μια απέραντη έρημο κι έπρεπε να υπομείνουν την πείνα και τη δίψα.

Μια μέρα, ο πατέρας της, που ήταν πολύ περήφανος γι' αυτήν, της είπε: «Είναι σημαντικό να μελετάς, γιατί όταν μεγαλώσεις θα πρέπει να δουλέψεις. Η κατάστασή μας τώρα δε μου επιτρέπει να δώσω σε σένα ή στην αδελφή σου προίκα για να παντρευτείτε! Θα πρέπει να μπορέσετε να συντηρήσετε τον εαυτό σας μόνες σας...». Αντί να τη στεναχωρήσει ή να την ανησυχήσει, αυτή η ιδέα ήχησε ευχάριστα στα αυτιά της Σιμόν. Της άρεσε να είναι ανεξάρτητη και να μπορεί να κάνει η ίδια τις επιλογές για τη ζωή της, ενώ η ιδέα του γάμου δεν υπήρχε ούτε στο πίσω έστω μέρος του μυαλού της.

Ένα απόγευμα, ενώ έπλενε και στέγνωνε πιάτα μαζί με τη μητέρα της, έπιασε τον εαυτό της να παρατηρεί εκείνη και μαζί και τη ζωή των άλλων γυναικών, τις οποίες έβλεπε φευγαλέα μέσα από τα παράθυρα της κουζίνας τους. Ήταν όλες προσηλωμένες στο τρίψιμο κατσαρολών και τηγανιών, στο καθάρισμα λαχανικών, στην προετοιμασία των γευμάτων της ημέρας. Ενώ όμως οι μητέρες ήταν απασχολημένες με χίλιες δουλειές του σπιτιού, οι πατεράδες κάθονταν διαβάζοντας εφημερίδα. Έτσι λοιπόν κατάλαβε ότι για την ενήλικη ζωή της ήθελε κάτι διαφορετικό, μια ισότιμη σχέση στην οποία ο άνδρας και η γυναίκα θα είχαν τα ίδια δικαιώματα, την ίδια αξία και τον ίδιο σεβασμό. Φανταζόταν ένα διαφορετικό μέλλον για τον εαυτό της και αυτό την έκανε να ελπίζει.

Η Σιμόν μεγάλωσε και άλλαξε. Το σώμα της άλλαξε κι αυτό, σαν να είχε γίνει κάπως αδέξιο και δεν έμοιαζε να αναγνωρίζει τον εαυτό της μέσα σε αυτό. Ο κόσμος είχε εξίσου αλλάξει, τα όριά του έμοιαζαν να γίνονται όλο και πιο στενά· τα πράγματα στα οποία πίστευε άλλαξαν κι αυτά. Αν και ως παιδί ήταν μια ένθερμη, ευσεβής πιστή, που εξομολογούνταν τις ανύπαρκτες αμαρτίες της μέχρι και δύο φορές την εβδομάδα, στην ηλικία των δεκατεσσάρων ετών αποφάσισε ότι ο Θεός δεν υπάρχει. Η παιδική ηλικία με τη γεμάτη ασφάλεια και ευτυχία ζωή της ήταν πλέον πολύ μακριά και σχεδόν χαμένη. Η Σιμόν μέσα της βίωνε μια έντονη ανησυχία. Το νέο της «είναι» δεν της είχε φέρει τίποτα ως αντάλλαγμα.

Όσο ακόμα ήταν μαθήτρια και πήγαινε στο σχολείο, σκεπτόμενη το μέλλον της, πίστευε ότι θα γινόταν δασκάλα. Όμως μια μέρα, απαντώντας παιχνιδιάρικα στις ερωτήσεις της φίλης της Ζαζά για το ποιος ήταν ο αγαπημένος της μουσικός ή το αγαπημένο της λουλούδι, προσπάθησε να δώσει πιο αναλυτικές κι εξεζητημένες απαντήσεις. Έτσι, αναγκάστηκε να σκεφτεί για λίγα λεπτά προτού απαντήσει στο ερώτημα ποιο λουλούδι θα μπορούσε να την αντιπροσωπεύει καλύτερα. Κάποια στιγμή η Ζαζά τη ρώτησε: «Τι θέλεις να γίνεις όταν μεγαλώσεις;». Η Σιμόν αυτήν τη φορά, αν και τις προηγούμενες απαντήσεις της τις είχε σκεφτεί για κάποια λεπτά, απάντησε γρήγορα και χωρίς δισταγμό: «Μια διάσημη συγγραφέας!».

Στο μεταξύ, τα χρόνια πέρασαν και η μόνη σιγουριά για εκείνη ήταν οι σπουδές της και ο στόχος της να γίνει συγγραφέας. Έτσι, γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης. Εκεί άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα λογοτεχνίας και φιλοσοφίας. Το 1929 γνώρισε τον Ζαν-Πολ Σαρτρ, καθηγητή και θεωρητικό του υπαρξισμού. Για τη Σιμόν ήταν σαν να έβλεπε τον εαυτό της να αντανakλάται σε έναν καθρέφτη, στον οποίο έβλεπε κάποιον που της έμοιαζε και που ταυτόχρονα τη συμπλήρωνε κι ένιωθε ότι το ίδιο συνέβαινε και με εκείνον.

Οι δυο τους άρχισαν να βγαίνουν ραντεβού, περνώντας πολύ χρόνο μαζί, ανταλλάσσοντας απόψεις, διαφωνώντας και μιλώντας για φιλοσοφία στα καφέ του Παρισιού, ώσπου μετά από λίγο καιρό, ο Ζαν-Πολ τής ζήτησε να τον παντρευτεί. Όμως η Σιμόν, όπως είχε ορκιστεί στον εαυτό της από παιδί, απάντησε αρνητικά στην πρόταση αυτή. «Η ένωσή μας δε χρειάζεται γάμο. Είμαστε μια χαρά κι έτσι. Είμαστε δύο άνθρωποι που αποφάσισαν να είναι μαζί, που επέλεξαν ο ένας τον άλλον. Ο γάμος, από την άλλη πλευρά, θα μου στερούσε την ελευθερία να είμαι αυτή που είμαι και να σε επιλέξω» εξήγησε στον Ζαν-Πολ.

Εν τω μεταξύ, μετά την αποφοίτησή της, η Σιμόν, η οποία εξακολουθούσε να χρειάζεται χρήματα, άρχισε να διδάσκει και, μαζί με τον Ζαν-Πολ, ασχολήθηκε με την πολιτική. Εκείνη τη στιγμή στη Γαλλία, όπως και στην υπόλοιπη Ευρώπη, η κατάσταση γινόταν όλο και πιο δύσκολη. Ο γερμανικός στρατός έκανε προσπέλαση στα γειτονικά έθνη σαν μια φρικτή σαρανταποδαρούσα, καταλαμβάνοντας και καταστρέφοντας τα εδάφη. Η Σιμόν ήταν ακόμα παιδί την εποχή του Μεγάλου Πολέμου, αλλά διατηρούσε μια ζωντανή και οδυνηρή ανάμνησή του. Ήξερε λοιπόν ότι αυτός ο νέος πόλεμος θα ήταν ακόμη πιο ανελέητος. Ως παιδί ήταν ανίκανη να κάνει οτιδήποτε, αλλά αυτήν τη φορά ήταν ενήλικη κι έτσι αποφάσισε να κάνει τη φωνή της να ακουστεί, συντασσόμενη με την Αντίσταση, πολεμώντας με όλα τα μέσα που διέθετε κατά του φασισμού και του ναζισμού, που οργίαζαν, καταβροχθίζοντας έθνη και λαούς.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, η Σιμόν και ο Ζαν-Πολ ίδρυσαν το περιοδικό «Μοντέρνοι Καιροί», όταν πια και η ίδια είχε καθιερωθεί ως συγγραφέας και μπορούσε να βιοπορίζεται από τα βιβλία που δημοσίευε. Το παιδικό της όνειρο είχε γίνει πλέον πραγματικότητα, οπότε αποφάσισε να εγκαταλείψει τη διδασκαλία για να αφοσιωθεί αποκλειστικά στη συγγραφή. Κάποια στιγμή ο πόλεμος τελείωσε, αλλά οι αγώνες για τους οποίους η Σιμόν ήθελε να συνεχίσει να μάχεται, πρωτίστως για τη βελτίωση της θέσης και της αντιμετώπισης των γυναικών, δεν είχαν τελειώσει. Βγήκε στους δρόμους μαζί με άλλες γυναίκες για να διαδηλώσει και να διεκδικήσει δικαιώματα για όλους, να διαμαρτυρηθεί κατά της ενδοοικογενειακής βίας και να υποστηρίξει τις γυναίκες της Αλγερίας.

Η Σιμόν και ο Ζαν-Πολ ταξίδεψαν σε όλη την Ευρώπη και τη Ρωσία για να αποκτήσουν εμπειρίες και να γνωρίσουν νέους ανθρώπους, ακόμη και σημαντικές προσωπικότητες όπως ο Τσε Γκεβάρα, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Μάο Τσετούνγκ. Ταξίδεψε στην Αλγερία και την Κούβα για πολιτικούς λόγους αλλά και ως δημοσιογράφος, χωρίς όμως να σταματήσει να γράφει. Δεν έγραψε μόνο μυθιστορήματα ή διηγήματα αλλά και δοκίμια, στα οποία εμβάθυνε τις σκέψεις της για τις γυναίκες, την ισότητα γενικότερα και την ισότητα των φύλων ειδικότερα. Η Σιμόν δεν επεδίωκε διεμφυλικές διαμάχες ή τη σύγκρουση απόψεων και την όξυνση των πνευμάτων, αλλά αντίθετα μια σύμπλευση επί ίσους όρους.

Μια ανοιξιιάτικη μέρα, σε ηλικία εβδομήντα οκτώ ετών, η Σιμόν πέθανε, αφήνοντας όμως πίσω της μια σπουδαία παρακαταθήκη. Είχε ζητήσει να κηδευτεί στο νεκροταφείο του Μονπαρνάς, δίπλα στον τάφο του Ζαν-Πολ, γνωρίζοντας φυσικά ότι ο θάνατος δε θα τους επανένωνε. Ήταν όμως ευτυχισμένη κι ευγνώμων που μοιράστηκε τη ζωή της μαζί του και, όπως πλάι-πλάι πορεύτηκαν στη ζωή απ' την πρώτη μέχρι και την τελευταία στιγμή, έτσι πλάι-πλάι ήθελε να είναι και στο τέλος της.

**Δέχομαι
τη μεγαλύτερη περιπέτεια
του να είμαι εγώ.**

(I accept the great adventure of being me.)

S. de Beauvoir

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Όλο το περιεχόμενο είναι αδειοδοτημένο σύμφωνα με το NC-ND 4.0

Το έργο STORIAS συγχρηματοδοτείται από το πρόγραμμα ERASMUS+ της Ε.Ε. Το περιεχόμενό του αντικατοπτρίζει τις απόψεις των συγγραφέων και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχει.

(Κωδικός έργου: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).